

mației „Taxi”, este extrem de plastic, emanând emoție și sensibilitate. Tauf încheie perfect teoria propusă, numai că viziunea nu mi se pare cea mai potrivită, mai ales că tușa este adesea îngroșată, într-un demers ilustrat demonstrativ, prea „cu degetele în ochi”.

Păstrându-se litera textului, eroul nostru parcurge totuși „traseul” poveștii biblice a lui Iisus, cu toate „elementele” ce țin de ea: spălătul picioarelor de către slujnica amoretată de fiul de dulgher, purtarea pe umeri a crucii de dimensiuni umane, cămașa de in, privirea pierdută, angelică, atoașteînțelegătoare a lui Chirică – interpretat de Ioan Isaiu, actor invitat de la Naționalul clujean, actualmente plecat în Noua Zeelandă. Așa se face că, în absența protagonistului, această producție nu se mai joacă.

Ca să demonstreze că nu și-a pierdut simțul umorului, Tauf propune însă și un „boulevard” de bună calitate: Bolero de Aziz Nesin, cu ilustrația

muzicală axată chiar pe piesa raveliană cu același titlu. Povestea este simplă, perfect valabilă în orice timp, iar piesa, jucată cu vervă de două actrițe de forță ale teatrului – Aurora Prodan și Dana Ilie Bărbosu –, ale căror partituri sunt susținute cu aceeași măiestrie de actorul bun la toate (adică și la dramă, și la comedie) Paul Talașman. Două vecine, una văduvă de general, alta fată bătrână cu inventate pretenții de femeie precurtată, speră în venirea, odată și-odată, a violatorului, un simplu hoț cauzând, în situația de față, o mare deziluzie. Sunt îndreptățite în așteptările lor de un anunț radiofonic și câteva articole de presă informând despre vajnicul răufăcător (sau, cine știe, bine-făcător!) ce bântuie prin casele femeilor „lipsite de apărare”. În consecință, debutul actului secund va însemna apariția „omului de la Gaze”, repede asociat de eroinele noastre – toate, numai dantele – cu musculosul personaj așteptat. Dezamăgirea este maximă atunci când –

dă-i cu bere, dă-i cu vin – „El” cade lat în așternutul de satin pentru ocazii speciale. Spălat și parfumat în chiar timpul somnului, personajul nu mai apucă decât o trezire în mahmureală și un deces provocat de un acces de tuse tabagică.

Foarte interesantă e largă paletă de mijloace actoricești folosite – gest, mimică, accente vocale –, combinate cu ingeniozitate în susținerea unor partituri de mare finețe. O nouă dovadă a extraordinarului potențial al celor trei actori – altfel, individualități artistice distincte –, reuniți într-o montare plină de ritm, coerentă, motivată, de la care pleci... mirosind a ceapă și a bună-dispoziție. (Aviz amatorilor: pe durata primului act, Aurora Prodan prăjește și, evident, arde o tigaie plină cu leguma cu pricina.)

Următorul proiect al teatrului? „Mai am o «restanță»”, spune Tauf. „Am promis actorilor mei că voi face **Burghezul gentilom** de Molière...”

Gabriela Riegler-Măgirescu

Sc. reviste de teatru

Sic transit gloria mundi

Marea miză a publicației „Okean” este de a plasa teatrul într-un context cultural mai amplu. Crediința că acest fenomen e inseparabil de alte forme de artă și că oamenii care îl construiesc sau scriu despre el nu pot fi izolați de compozitori, scriitori, plasticieni este laudabilă.

Eclectică și inegală, această „publicație concepută de Sebastian-Vlad Popa” amestecă eseuri și informații,

matematică și muzică, mail-art și fotbal, fără ca trecerea să fie făcută întotdeauna cu lejeritate. Firește, subiectul predominant este teatrul. Tratarea e, însă, diferită: ironică (autoironică), sobră, gomoasă, subtilă, lirică ori searbădă.

Cel mai încheag capitol este dedicat actualității teatrale, prezentate selectiv, dar într-o ordine, sperăm, aleatorie: se începe cu Anca Bradu și se încheie – via Ciulei – cu Andrei Șerban. În ceea ce privește stilul, acesta e de cele mai multe ori căutat, iar numele care semnează nu sunt cele consacrate de revistele tradiționale de teatru. Dar acesta este tocmai pariu „Okean”-ului: *Hic sunt leones*.

Să trecem mai departe la: „eseuri”, „orbite”, „ob-scene”, „editoriale”, „prunduri” și „subprunduri”, „pase”, dans, cărți... Dacă există o afinitate, declarată la rubrica „Puls”, cu „Plai cu boi” a lui Dinescu, datorată „calității interferențelor de niveluri culturale” de acolo, atunci trebuie spus că în „Okean” nu diferă prea mult nivelurile, ci numai planurile. De aici elitismul unor pasaje ce nu par a fi scrise spre a fi citite. Și de către cine?

– ne putem întreba. Căci chestiunea publicului-țintă este destul de vagă, el fiind parcă privit cu un ocean pus de-a-ndoaselea. Și asta n-ar fi neapărat grav, dacă semnăturile ar constitui – toate – o garanție care să justifice tonul doct, tip „magister dixit”, și sentințele, cum ar zice persoanele, apodictice.

Oricum, de la primul la al doilea număr – cel la care ne referim – s-au produs unele schimbări în formă și fond: au fost lăsate în urmă articolele publicate deja în alte reviste (de teatru), aspectul este mai sobru, cronicile sunt mai aplicate. Și, în plus, discuția pe marginea unui spectacol interzis – *Conu’ Leonida* –, esul Cătălinei Buzoianu sau dialogul din 1976 dintre Vladimir Brânduș și Toma Caragiu sunt pagini superbe. Profilul revistei rămâne, însă, vorba lui Suchianu, ifosativ. În rest, despre prezența în paginile ei a lui Victor Rebengiuc, Silviu Purcărete, Dan C. Mihăilescu, despre condițiile grafice și eleganța așezării în pagină – numai de bine...

Octavian Saiu

